

אהרן סורסקי

בסופה ובסערה

ראשי פרקים במסכת חיייו הסוערים
של הגאון המפורסם
רבי מאיר ליבוש מלבי"ם זצ"ל
מפרש התנ"ך

הוצאת "זיותנים"

בני ברק

במלאות מאה ועשרים שנה להסתלקותו

ראש השנה תר"מ — תש"ס

פרק שלושה עשר הפרעות מבית ומחוץ

חוטי העירוב שנקרעו

מאמצים רבים הקדיש המלבי"ם להתקין בבוקרשט חוטי-עירובין כדי להציל את יהודיה מאיסור טלטול בשבת. הוא התייצב לפני מושל העיר, גוי, והסביר לו בלשון למודים את חשיבות הדבר מבחינה דתית-יהודית, עד שהעניק לו הרשאה חוקית כדרוש לבצע את סידורי העירוב בכל רובעי היהודים.

לימים הוסיפו בעיר שכונה יהודית חדשה, אשר בתיה גבלו עם ארמונו של אחד משרי המלוכה, שונא ישראל, והלה שכר אנשי-בליעל לנתק באישון-ליה את חוטי העירוב. הדבר נודע לטובי-הקהל אחרי מארב ממושך, הענין נמסר למשטרה, אך זו חששה מלהסתבך עם השר ולא פעלה בנדון זה כלום.

הופעת המלבי"ם בבית המשפט הרומני

כתגובה על כך הוחלט באוכלוסיה היהודית, להחרים חרם

פרק שלושה עשר

פאסיבי את תוצרתו של שר זה, שהיה מגדולי הייצרנים של קדרות וכלי מטבח, ורוב לקוחותיו היו מישראל.

כיון שקרב חג הפסח, והשר, בהיותו מורגל בעונה זאת לקבל הזמנות מלקוחותיו היהודים, הרגיש עכשיו כי החרימוהו, פנה לערכאות ודרש לדון בפלילים את רב הקהילה, המלבי"ם, אשר עושה דין לעצמו ומחרים את תוצרתו בלא שום סמכות. הרב, ללא מורך, הופיע בעצמו בבית-המשפט הרומני, ללא סניגור. הוא טען להגנתו, שזוהי לגביו חובה מצפונית שאסור להתחמק ממנה, התפקיד שלו מחייבו להורות לבני-הקהילה באלו כלים מותר או אסור ליהודים להשתמש בחג הפסח כמצוות דתם.

לשאלת הקטיגור, מה יסוד יש להטיל דופי בתוצרתו של השר, השיב באומץ: "אדם המסוגל כמותו להסב נזק וסבל לזולת, לקלקל את חוטי העירובין שמאפשרים לאוכלוסיה היהודית לטלטל בשבתות, איננו יכולים לרחוש לו אימון כלשהו בעניני כשרות".

והשופטים, אכן, קיבלו את נימוקיו בהבנה מלאה, וזיכו אותו לחלוטין.

וישטמוהו וימררוהו בעלי חיצים

אפס אם הונח לו מאנשי הרשות, התאנו לו ה"משכילים"

ה פ ו נ ו

נצדת מחאה אדירה

**על קריעת העירוב
בעצם ליל שבת קדשינו**

במקהלות עם נצא לרחובה של עיר לזעוק זעקת השבת
ולמחות נגד אלו אשר זממו להכשיל בזדון
אלפים רבים מאחב"י תושבי שכונתינו

בחילול שבת קודש ר"ל

במעמד גדולי הרבנים אשר ישאו מדברותם

פרטים אודות הזמן והמקום יפורסמו בקרוב